

Dumitru CRUDU (1967, Flutura, Ungheni, R. Moldova), prozator, dramaturg, poet. Pentru *Alegerea lui Alexandru Suțto*, a primit Premiul UNITER (Uniunea Teatrală din România) și al Principesei Margareta pentru cea mai bună piesă de teatru a anului 2003 din România. Cartea de poezie *Falsul Dimitrie*, publicată în 2018, în limba polonă, la Editura Instytut Kultury Miejskiej, Gdańsk, în traducerea lui Jakub Kornhauser și a Joannei Kornaś-Warwas, a fost nominalizată la Premiul Poetul European al Libertății, ediția 2016-2018, Gdańsk, Polonia. A primit premiul pentru debut în limba sârbă, pentru volumul de versuri *Cinci poeme din Rotterdam*, tradus de Vasile Barbu, în cadrul ediției din 2019 a Festivalului „Cununa de spice” din Uzdin, Serbia. Din 2008, publică proză. Romanul *Un american la Chișinău*, a fost nominalizat la Premiile revistei „Observator cultural” și al „Ziarului de Iași” și a primit Premiul Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Chișinău. Pentru cartea de proză scurtă *Salutări lui Troțki*, i s-a decernat Premiul de proză „Ion Creangă” al Academiei Române. Editura Petr Štengl din Praga i-a publicat romanul *Oameni din Chișinău*, tradus în limba cehă de Jiří Našinec. La Editura L’Harmattan din Franța, vede lumina tiparului cartea de proză scurtă *Salutări lui Troțki*, tradusă în franceză de Benoît Vitse. Romanul *Ora cinci și șapte minute* a apărut în limba italiană la Editura Edizioni Joker din Italia, în traducerea Clarei Mitola și în limba cehă la Editura Petr Štengl din Praga în traducerea lui Jiří Našinec. *Ora cinci și șapte minute* e în curs de apariție în limba germană la Editura KLAKE Verlag, în traducerea Ingridiei Baltag. Romanul *Măcel în Georgia*, e pe cale să fie publicat în limba sârbă la Editura Prometej din Serbia în traducerea lui Đura Miočinović. Romanul *Tu și alte femei* a fost deja tradus în limba franceză de către Benoît Vitse și urmează să fie publicat la o editură din Franța.

Dumitru Crudu

Tu și alte femei

Roman

R o t o n d a
CARTIER

Cuprins

1. Acum 11 ani.....	7
2. Acum 81 de ani	13
3. Acum 27 de ani	26
4. Acum 45 de ani	31
5. Acum 40 de ani	34
6. Acum 39 de ani	39
7. Acum 39 de ani.....	43
8. Acum 37 de ani	44
9. Acum 35 de ani	50
10. Acum 11 ani.....	59
11. Acum 11 ani.....	70
12. Acum 11 ani	73
13. Acum 11 ani.....	78
14. Acum 11 ani.....	78
15. Acum 11 ani.....	78
16. Acum 11 ani.....	78
17. Acum 11 ani	79
18. Acum 11 ani.....	80
19. Acum 11 ani.....	80
20. Acum 11 ani	80
21. Acum 11 ani.....	81
22. Acum 11 ani	81
23. Acum 11 ani.....	81
24. Acum 11 ani	82
25. Acum 11 ani.....	82
26. Acum 11 ani	82
27. Acum 37 de ani.....	82
28. Acum 8 ani	96

29. Acum 11 ani.....	102
30. Acum 11 ani.....	105
31. Acum 11 ani.....	115
32. Acum 11 ani.....	115
33. Acum 11 ani.....	115
34. Acum 11 ani.....	116
35. Acum 11 ani.....	116
36. Acum 11 ani.....	116
37. Acum 11 ani.....	116
38. Acum 11 ani.....	120
39. Acum 11 ani.....	120
40. Acum 11 ani.....	120
41. Acum 11 ani.....	121
42. Acum 11 ani.....	121
43. Acum 11 ani.....	121
44. Acum 11 ani.....	121
45. Acum 11 ani.....	121
46. Acum 10 ani.....	125
47. Acum 10 ani.....	127
48. Acum 10 ani.....	127
49. Acum 10 ani.....	127
50. Acum 10 ani.....	128
51. Acum 10 ani.....	128
52. Acum 10 ani.....	128
53. Acum 10 ani.....	133
54. Acum 10 ani.....	134
55. Acum 10 ani.....	138
56. Acum 10 ani.....	138
57. Acum 10 ani.....	138
58. Acum 10 ani.....	139

59. Acum 10 ani.....	139
60. Acum 9 ani.....	139
61. Acum 9 ani.....	139
62. Acum 9 ani.....	140
63. Acum 9 ani.....	150
64. Acum 9 ani.....	150
65. Acum 9 ani.....	151
66. Acum 9 ani.....	151
67. Acum 9 ani.....	151
68. Acum 9 ani.....	151
69. Acum 9 ani.....	151
70. Acum 9 ani.....	152
71. Acum 9 ani.....	155
72. Acum 9 ani.....	155
73. Acum 9 ani.....	155
74. Acum 9 ani.....	155
75. Acum 9 ani.....	156
76. Acum 8 ani.....	156
77. Acum 8 ani.....	161
78. Acum 8 ani.....	161
79. Acum 8 ani.....	162
80. Acum 8 ani.....	162
81. Acum 8 ani.....	165
82. Acum 8 ani.....	165
83. Acum 8 ani.....	165
84. Acum 8 ani.....	165
85. Acum 34 de ani.....	171
86. Acum 33 de ani.....	176
87. Acum 33 de ani.....	188
88. Acum 33 de ani.....	189

89. Acum 33 de ani	189
90. Acum 33 de ani	189
91. Acum 33 de ani	189
92. Acum 33 de ani	194
93. Acum 11 ani	194
94. Acum 2 ani	211
95. Acum 2 ani	214
96. Acum 2 ani	214
97. Acum un an	214
98. Acum un an	217
99. Acum o jumătate de an	218
100. Acum o jumătate de an	222
101. Acum câteva zile	224
102. Acum două zile	225
103. Acum 7 ani	227
104. Acum 6 ani	237
105. Acum 33 de ani	248
106. Acum 3 ani	251
107. Acum (în 2025)	257

1. Acum 11 ani

Într-un fotoliu de piele maro, instalat sub fereastra mea, deschisă spre strada De la Paix din Paris, la ora două noaptea, cu picioarele goale strânse sub ea, stătea una dintre cele mai frumoase femei din lumea asta, care, de câțva timp încoace, mă ținea doar la distanță, trecând pe lângă mine fără să mă salute sau să mă observe.

Acum stătea în fața mea, îmbrăcată doar într-o cămașă de noapte – o cămașă de noapte transparentă –, privindu-mă răzătoare. Și-a scos picioarele de sub ea pentru a le îmbrățișa cu mâinile. Părul îi șiroia pe coapsele ei goale ca un șuvoi de lumină. Cea care strâmba din nas când mă întâlnea în stradă, acum mă privea cu niște ochi mari, pe care beția îi făcea și mai mari. Eu încă nu realizam cum de această femeie răpitoare, în jurul căreia se învârtau mereu doar bogățani sau vedete, acum se afla la mine în cameră și mă fixa cu o privire rugătoare, la o distanță de un fotoliu de mine. Mă frecam la ochi uluit.

În urmă cu câteva clipe, încă mai dormeam singur în patul meu enorm din camera mea cu tavan înalt, iar acum împărțeam odaia mea cu una dintre cele mai senzuale femei de pe pământ, care, de când s-a măritat cu fotbalistul ăla de la Zimbru, dar și după moartea lui violentă în pușcăria din Pruncul, nu m-a mai învrednicit nici măcar cu o singură privire, deși noi ne știam încă din Flutura.

Năucit de ceea ce vedeam, încercam să reconstitui filmul. Îmi aminteam de niște ciocănituri insistente în ușă,acompaniate de vocea ei lascivă. Ele m-au și trezit din somnul meu liniștit și m-au făcut să alerg la ușă, deschizând-o larg.

Ea stătea în prag, clătinându-se de pe un picior pe altul, cu o sticlă de șampanie în mână, din care sorbea câte-o înghițitură, privindu-mă sfidător. În loc să-mi zică ceva, sorbea din sticlă. Vederea ei m-a făcut să mă trezesc brusc din somn, dar nu m-a ajutat să iau vreo hotărâre înțeleaptă și o priveam cu niște ochi consternați, fără să știu ce să fac. M-a împins ea într-o parte și a lipăit pe lângă mine desculță, trântindu-se în fotoliu. A supt și ultimele picături din sticlă și a aruncat-o peste umăr. Am prins-o din zbor și am pus-o în coșul de gunoi.

— Șampanie sau vin ai?

— Habar n-am.

— Uită-te în frigider.

— Mă uit.

— Ai sau nu ai?

De când m-au cazat în camera aia, îl deschideam pentru prima dată.

— Am, am bălmăjit cu o voce stinsă, când am văzut cât costă.

— Dă-mi o șampanie.

Vrând-nevrând, am scos din frigider o sticlă de șampanie și i-am pus-o pe masă.

— Destup-o, ce mai aștepti!

Am destupat-o și i-am turnat în pahar.

— Toarnă-ți și ție, mi-a ordonat ea, fără drept de apel.

— Păi sunt dezbrăcat.

— Lasă asta. Mai întâi, toarnă-ți și pe urmă ai să te îmbraci, mi-a spus ea măsurându-mă înveselită cu niște ochi ghiduși.

Mi-am întins mâna spre blugii mei de pe scaun, dar ea a tunat.

— Hai să ciocnim.

Am ciocnit.

— Acum așază-te în fotoliul din fața mea.

M-am așezat.

— Șampania ta e mai gustoasă, mi-a spus ea.

— Nu-i a mea.

— Ba, e a ta, pentru că tu ai s-o plătești. Tu de ce nu bei?

— Cum să-ți spun.

— Spune-mi exact așa cum este.

— Eu m-am lăsat.

— Hai nu mă face să râd. Și de când?

Eu tăceam.

— Și crezi că e frumos s-o lași pe o doamnă să bea singură într-o cameră străină?

La fel ca și mie, și Iuliei îi apăruse o carte de poezie în limba franceză, drept pentru care se și afla la Salon du Livre de la Paris, dar nu de asta și în camera mea, la trei de noapte, pe 11 aprilie 2014. Eu o priveam cu maxilarele căzute, gândindu-mă că poeziile ei erau foarte frumoase, dar frumusețea ei feminină le întrecea cu mult. Iulia înghițea șampanie, iar eu înghițeam în sec, pentru că ea emana senzualitate prin toți porii corpului ei. Când o întâlneam prin Chișinău, primul impuls pe care-l aveam era să alerg la ea și s-o iau în brațe. Corpul ei de fee te atrăgea ca un magnet. Semăna cu un râu care își iese din matcă și vine năvalnic peste tine, pentru a te lua la vale. Vederea ei îți deștepta dorințe sau visuri interzise. Visul de-a o purta în brațe prin lumea asta. Visul de-a o avea. Preț de câteva clipe, am conștientizat că toți bărbații de la târg care i-au făcut curte din prima clipă când a venit și-ar fi dorit să fie în locul meu. Ce m-ar mai invidia dacă ar afla că Iulia e acum la mine. Nu știu de ce m-a ales pe mine. Poate, a bătut și în alte uși, dar ceilalți nu i-au deschis.

— Să bem pentru cărțile noastre traduse în franceză, mi-a spus ea și a golit paharul. Gol, mi l-a întins să i-l umplu iar. Mi se părea că voia să se îmbete cât mai repede posibil.

— Să nu crezi că sunt alcoolică, mi-a spus ea, acasă nu beau niciodată înainte de somn și, în general, beau foarte rar. Îi alunecă o bretea și i-am văzut pieptul gol și am început iar să înghit în sec. Nu-mi mai puteam desprinde ochii de pe sânii ei mirosind a șampanie, un pahar și-l vărsase pe ea. Sfârcurile lor îi umflau

cămașa udă, vrând s-o spargă. Nu făcu nicio încercare să-și așeze breteaua la loc și nici ca să mă descurajeze să-i mai privesc – atât de intens – sânii. Sânii și nu pe ea.

— Nu știi ce mi s-a întâmplat, dar când m-am culcat în seara asta, m-a năpădit frica. Imediat ce am stins lumina, m-a și învăluit teama. O teamă cumplită. Atât de intensă, că am sărit jos din pat și am aprins iar lumina, dar mai bine n-o aprindeam, că mi se făcu o frică și mai mare. Ca să scap de ea, m-am dat jos din pat și am golit frigiderul. Când am ajuns la ultima sticlă, groaza m-a luat din nou în brațe, strângându-mă cu putere la piept. Am deschis ușa și am fugit la tine. Numai așa am scăpat de ea. Mă tem însă că nu definitiv. Mai toarnă-mi. Când beau, nu mi-e frică de nimic. Bea cu mine, te rog, ca să nu mă simt penibilă că mă alcoolizez singură.

Mi-am turnat și mie și am băut împreună, până am deșertat și frigiderul meu. Cât am băut, a fost foarte veselă și voioasă, dar când nu am mai avut cu ce să-i umplu paharul, a început brusc să plângă, zicându-mi să nu o alung de la mine, deși înțelege cât de supărat sunt pe ea, dar să n-o alung, pentru că îi este frică să rămână singură, dar, mai ales, îi este frică să revină în camera aia. În camera aia sinistră. Unde, nu a vrut să-mi spună asta din capul locului, dar acum o să-mi spună, a fost ucisă o femeie din Ucraina. O refugiată din Crimeea. Nimeni nu știe cine a ucis-o.

— Cred că asta mi-a și declanșat frica, mi-a mărturisit ea, strângându-mi mâna. Faptul că m-au cazat într-o cameră unde, înainte să vin eu, a fost omorâtă o femeie din Ucraina. Am aflat asta de la cameristă. Ea tocmai făcea curat când eu am venit să mă cazez. Știa româna. Camerista. Probabil, era, fie din România, fie din Chișinău. Asta era un mare secret și ea mi l-a divulgat. N-ar fi trebuit să știe nimeni, ca să nu se sperie clienții. Când am aflat, eu le-am cerut să-mi schimbe camera, dar mi-au spus că nu mai au odăi libere. Mă tem că pe camerista aia au concediat-o din cauza mea.

— Auzi, auzi?

— Ce?

— Nu-i auzi pe ăia care vorbesc pe coridor?

Mi-am ciulit urechile.

— Da, da, îi aud.

— Și nu ți se pare că vorbesc în rusă?

Mi-am lipit urechea de ușă.

— Într-adevăr, vorbesc în rusă.

— Oare nu sunt *omuleți verzi*?

O priveam stupefiat.

— Omuleți verzi, la Paris?

— Ei sunt peste tot.

— Dar nu și la Paris.

— Tu zici asta ca să mă liniștești.

— Suntem totuși la Paris, în inima Europei, la o mie de kilometri distanță de Rusia și de omuleții ei verzi.

— Dar dacă ei n-au ajuns și la Paris, cine a ucis-o pe femeia aia din Ucraina? m-a întrebat în șoaptă și s-a ridicat în picioare. Avea o față cadaverică și tremura din toate încheieturile.

— Oare nu vor să mă omoare și pe mine?

— Au plecat, gata, nu mai e nimeni pe coridor.

— Dar dacă se vor întoarce?! a exclamat ea speriată și m-a înlănțuit cu mâinile pe după gât, așa cum mă înlănțuia deseori în Flutura noastră iubită, implorându-mă cu lacrimi în ochi să nu o alung din camera mea, pentru că era mai mult decât sigură că tipii ăia erau omuleți verzi (omuleți verzi la Paris, vă imaginați cât trebuie să bei ca să ți se năzară una ca asta?), veniți s-o ucidă, pentru poeziile ei despre Ucraina, în care condamna invazia Rusiei în Crimeea și în Donbas. Mi s-a făcut milă de ea. Pentru că băuse prea mult, se comporta ca o nebună. M-a rugat s-o las să doarmă la mine. Sau să ieșim împreună în oraș ca să bem până o să ne prindă dimineața, dar am respins ideea când mi-am numărat banii din portofel, în fața ei, care nu mai avea față.

— Poți să te culci în patul meu, iar eu am să dorm în fotoliu.

— Cum să dorm singură în pat? a protestat ea și a început să-și scoată cămașa de noapte în fața mea. Dedesubt nu avea nimic. Sexul ei gol umplu camera mea cufundată în întuneric cu o lumină roșie, pâlpaitoare. M-a tras peste ea în pat. Am crezut că o să leșin, așa cum leșinam deseori sub ea sau deasupra ei în pădurile alea fără margini din Flutura noastră dragă.

— Nu mi-e frică doar în două cazuri, îmi mărturisi ea, în timp ce se lungea sub mine, când beau sau când fac dragoste.

După ce i-am atins țâțele cu buzele, nu i-am mai auzit vocea. N-am mai auzit nimic. Nici glasurile omuleților verzi de pe coridor, dar nici glasurile străzii, de parcă n-am fi fost la Paris, ci în Flutura noastră scumpă.

În capul meu s-a făcut o liniște ca în pădurile din Flutura.

Epuizat de puteri, m-am prăvălit cu capul între coapsele ei ude, dar dimineață m-am trezit singur în pat.

Aveam impresia că auzeam voci pe coridor.

Portarul îi căra geamantanul în jos, pe scări. Pentru că a auzit oameni vorbind în rusă în lift, a refuzat să-l ia.

Pleca la Chișinău.

A treia zi am zburat și eu la Chișinău, dar am reîntâlnit-o abia peste vreo trei luni, la un recital de poezie consacrat războiului din Ucraina, în sala cu coloane a Bibliotecii „B.P. Hasdeu”. Începu să recite și toată sala s-a ridicat în picioare. Imediat cum și-a terminat poezia, a plecat din fața oamenilor care o aplaudau. Fugea din bibliotecă. Am alergat după ea. Afară, dispăru într-un taxi galben.

Cu o față descompusă de groază.

Ca în noaptea aia, la Paris.

2. Acum 81 de ani

Numai după ce au cârnit-o pe o stradă cotită, unde nu-i mai auzea nimeni, Mihai a început brusc să urle la ea, porcăind-o cum îi venea lui la gură. Liza mergea cu capul în pământ și tăcea, pe când el se învârtea în jurul ei, imputându-i când din stânga, când din dreapta, că, în timp ce el îi târa de funie prin târg pe cei doi boi ai lor, căutându-le posibili cumpărători, ea și-a îngăduit să cocheteze cu Marius, chiar sub nasul lui, întoarsă cu spatele la el, de parcă nu ar fi fost o femeie măritată, cu o casă de copii. A făcut-o nesimțită și curvă, cât a ținut drumul ăla de la Ungheni la Flutura, ba chiar și după ce s-au dat jos din carul lor, fără să se sinchisească de copiii lor și uitând să le împartă cadourile, dar și le-au luat ei singuri din car, bucuroși nevoie mare. Ea a fugit în casă, să nu-i audă copiii, știind că Mihai nu se va liniști cu una, cu două. El a venit peste ea, înjurând-o. A fugit pe lângă el și s-a ascuns în casa mare, în care nu intrau decât atunci când aveau oaspeți de seamă. El răgea din partea cealaltă a ușii și Liza plângea înăuntru.

Parcă ar fi căpiat.

Dacă nu ar fi început bombardamentul ăla violent, cred că ar mai fi continuat și acum să strige la ea.

Mihai însă a amuțit brusc după prima bombă lansată de ruși. Amintindu-și dintr-odată că are copii și ducându-i pe toți în beci, inclusiv pe Liza. Copiii și-au luat și cadourile cu ei.

Lipit cu nasul de fereastra din tindă, Mihai se uita înspăimântat cum avioanele rușilor zburau nestingerite deasupra Fluturii lor, bombardându-le satul. Nu-și putea explica de ce soldații nemți și români nu ripostau.

Pe nepusă masă, pe Liza o apucă frica – o frică îngrozitoare – că Mihai ar putea s-o scoată din beci și s-o alunge de acasă exact în momentele alea sinistre când rușii le bombardau satul. Casa aia